

komme ind paa, naar man ser, at der er Trang til at yde noget Beløb i det Øjemed. Den Ret have Kommunerne altsaa. Saa er der blot Bestemmelsen om, at det ikke skal betragtes som Fattighjælp. Men det har vist sig, at de Kommuner, der have ydet Bidrag til saadanne Øjemed, have ogsaa ydet Bidrag til andre Øjemed, f. Eks. til „Herberg for hjemløse“ eller paa anden Maade, og man har saaledes givet det, man kunde vel kalde det et mere privat Anstrøg, idet det er private Foreninger, der faa Beløbene, saa Understøttelsen ikke har haft Fattighjælpens Følger. Jeg tror altsaa, at den første Paragraf i og for sig ikke har nogen Betydning, og skulde den komme frem i den Form, som den har nu, vil det skade mere, end det vil gavne. Den sidste ærede Taler (Mundberg) bemærkede, at det saa underligt ud, at der i 1899 ikke skulde være Hjertevarme nok hos dette høje Ting for at vedtage en Lov som denne. Jeg kan forstaa det ærede Medlems Standpunkt, og jeg vil sige, at havde dette Lovforslag haft den Form, som det havde, da det oprindelig blev fremsat af Socialdemokraterne i det andet Ting, var det noget, hvorom man kunde sige: Det er en Omformen af det bestaaende, det maa der tages en bestemt Stilling til. Men det, her foreligger, vilde jeg kalde et Surrogat og ikke andet. Man har ikke kunnet faa det igennem, der oprindelig var Tanken, men det, her foreligger, er hverken i den ene eller den anden Retning noget særlig tilfredsstillende. For Købstæderne er det, som sagt, betydningsløst; de have denne Ret og kunde bruge den, naar de finde det formaalstjenligt, og jeg skal tilføje, at den ogsaa er bleven brugt, hvor der har været Trang dertil. — Hvad Landkommunerne angaar, ved jeg ikke, om der er saa stærk Trang til en saadan Lov. Jeg kunde være med til at give Sognekommunerne en lignende Ret, som Købstadkommunerne have. Naar der fra forskellige Sider ligesom er blevet draget Skel mellem dem, der vilde gøre noget for de sultne Børn, og dem, der ikke vilde gøre noget, tror jeg, at det kunne vi rolig lade ligge. Der er vist intet Medlem af dette høje Ting, som ikke vil være med til at gøre noget for de sultne Børn. Kun Maaden, hvorpaa man mener, det skal gøres, er forskellig.

Indenrigsministeren (Bramsen): Til den ærede sidste Taler vil jeg blot gøre den Bemærkning, at jeg er ikke af den

Mening, at Købstæderne nu have den Ret, som de vilde faa, hvis vi vedtog den Lov. Købstæderne have nu i noget Omfang bidraget til Skolebørns Bespisning igennem private Foreninger, men efter dette Lovforslag vilde de ogsaa faa Ret til at gøre det paa direkte Maade. Jeg kan oplyse, at 35 Købstæder have ikke bidraget til private Foreninger, altsaa Halvdelen af Købstæder og Ladepladser have givet benægtende Svar paa de til dem rettede Spørgsmaal i denne Henseende. Alle de andre give Bidrag til Foreninger, men ganske sikkert af den Grund, som jeg nævnede før, at de vistnok ville være nødsagede til at regne det som Fattighjælp, hvis de bespiste direkte. Følgelig vilde der blive Forskel, hvis man vedtog Lovforslaget. Jeg kan kun gentage, at jeg tror, at det vilde være meget heldigt, om vi fik disse Forhold klarere, baade for Kjøbenhavn og Købstæderne, hvor det, som den ærede sidste Taler med Rette nævnede, er af den største aktuelle Betydning, og for Sognekommunernes Vedkommende, hvor der er talt i omvendt Forhold til den Betydning, det vil have for disse. Der er talt vidt og bredt om Sognekommunernes Ret lige over for Amtskommunerne, men samtidig har man gjort gældende, at der slet ikke var nogen Trang til denne Lov ude paa Landet. Naar man fra det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (J. Pedersen) har hørt, at det vilde være en ren Formalitet at spørge Amtsrådet, thi det vilde ikke modsætte sig, naar man anmodede derom, skulde jeg mene, at en saadan Udtalelse maatte føre til den logiske Slutning, at man saa ikke havde nogen som helst Trang til at forandre det Forhold, som bestaar nu, men ikke desmindre kom det ærede Medlem til den Slutning, at det derefter ikke var nødvendigt at opretholde den nu bestaaende Lovgivning. Mig forekommer det at være en urigtig Slutning. Drejede det sig, som det ogsaa blev sagt i det andet Ting, om at sætte et Fire- eller Otto-Øres Frimærke paa et Brev for at spørge Amtsrådet for saa at faa ja tilbage igen, forekommer det mig ikke at være nødvendigt ved denne Lejlighed at forandre den kommunale Lovgivning. Det er altsaa af principielle Grunde, at jeg er imod at gaa hertil, idet jeg i det hele taget er af samme Mening som det ærede Medlem, at et Amtsråd i Reglen ikke vil modsætte sig, naar det bliver spurgt, og jeg ikke tror, det vil blive spurgt i noget synderlig stort Omfang, heller ikke, hvis vi faa den Lov, som her er foreslaaet. Naar det